

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

A FUEGO LENTO

La passion de Dodin Bouffant
França, 2023

Direcció: Tran Anh Hung

Guió: Tran Anh Hung

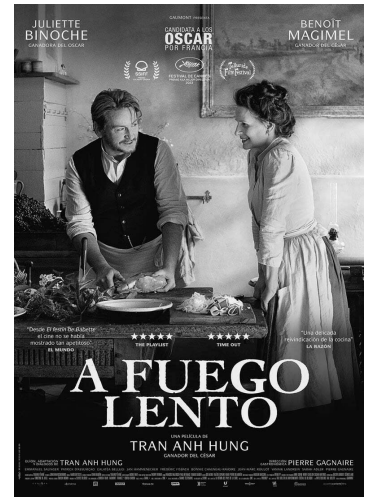
Intèrprets: Juliette Binoche,
Benoît Magimel, Emmanuel
Salinger, Galatée Bellugi

Durada: 135 min

Gènere: drama romàntic

Idioma: francès

Data d'estrena: 20/12/2023

El factor humà

La seqüència d'obertura de *A fuego lento* és magnífica. Durant vint minuts, amb una càmera subtil que es mou de forma elegant per l'escenari d'una cuina, assistim a la preparació precisa d'un àpat extraordinari del cuiner Dodin Bouffant (que dona nom al film en el títol original) i la seva companya Eugénie. És una seqüència filmada amb una meticulositat i atenció pels detalls que marcarà el to i l'estil narratiu de tota la pel·lícula. Pocs films ambientats en el món culinari -potser només *El festin de Babette*- han tingut la capacitat de fer-nos sentir tant amb els cinc sentits immersos en la creació culinària.

Una de les sorpreses de *A fuego lento* és que la direcció d'aquest menú cinematogràfic-gastronòmic estigui sota la batuta del realitzador vietnamita Tran Anh Hung. Però si ho pensem amb atenció potser no resulta tan sorprenent. Encara que en un ambient i època completament diferents, podem reconèixer en les imatges del film la sensibilitat de *L'olor de la papaia verda* o *Cyclo*, les primeres i molt prestigioses obres del director, convertides gairebé en obres de culte del cinema independent asiàtic dels anys noranta. Quan després d'obres recents decebedores com *Eternité* semblava que Tran Anh Hung havia entrat en una certa crisi creativa, amb *A fuego lento* el retrobem en plena forma i amb la capacitat de subvertir tots els tòpics que moltes vegades han contaminat algunes obres emmarcades en aquest subgènere que és el cinema de temàtica gastronòmica. A diferència d'altres pel·lícules que han convertit les cuines en purs escenaris decoratius amanits amb decebedora superficialitat dramàtica, a "*A fuego lento*" la profunditat de l'estudi dels personatges, la intensitat de la història personal que s'hi explica, la precisió de la posada en escena -no hi falta ni hi sobra res- demostren que es pot fer una gran pel·lícula si s'equilibren bé tots els ingredients.

Com molt bé defineix el títol original, el film ens explica la història d'una passió, i com d'aquesta passió en sorgeix l'amor i el reconeixement mutu entre una parella. El gran tema de la pel·lícula és com el factor humà impregna la creació i la recerca de la perfecció. Dodin Bouffant, el personatge que interpreta Benoît Magimel, és el d'algú obsessionat per la meticulositat, el treball

i la recerca de l'excel·lència. I en la complicitat que descobreix en Eugénie, el personatge que interpreta Juliette Binoche, hi troba el camí per integrar el vessant professional i personal de la vida. *A fuego lento* se centra en l'exposició d'aquesta complicitat, i com l'amor profund dels dos personatges neix de l'admiració mútua i de com comparteixen aquesta mateixa passió. La perfecció tècnica, ens ve a dir Tran Anh Hung, no té sentit sense el component humà que permet portar-la a terme. Un plat només serà perfecte si la seva elaboració -més enllà de la qualitat dels ingredients i la precisió en el procés de preparació- va acompanyada d'una implicació absoluta del seu creador.

L'altra obsessió de Dodin Bouffant és la transmissió del seu coneixement i experiència. Per ell, un gran plat no es fa amb una recepta, per detallada que aquesta sigui. La transferència del seu aprenentatge i la seva excel·lència estan compostos d'un intangible que només es pot transmetre de forma directa, en un procés progressiu de perfeccionament. I amb un absolut compromís personal i moral. *A fuego lento* parla de tot això i de molt més. És una pel·lícula hipnòtica perquè t'embolcalla i et transporta, però que ho acompanya amb un dibuix dels caràcters dramàtics que t'arriba i et commou. Defuig completament l'edulcorament estètic o la carrincloneria que moltes vegades contamina aquest tipus d'històries. Magimel i Binoche mantenen un duel interpretatiu d'alta volada i estan perfectes en els seus papers. Guardonada amb el premi a la millor direcció al darrer Festival de Cannes, *A fuego lento* és un plat principal del menú de la temporada cinèfila i una autèntica festa pels sentits.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona